

Θ Ε Σ Σ Α Λ Ι Κ Η Π Ο Ι Η Σ Η

Μ Α Κ Ρ Υ Ν Ι Τ Σ Α
ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ ΝΑΝΟΥ

“Όλα σέ σένα περηφάνεια είναι.
‘Ο βράχος σου,
πού σέ κρατάει στην άπλωσιά του
σάν κληματίδα
κι’ ἐσὺ ἕνα ἀφύσικο τσαμπὶ σταφύλι
μὲ τὶς ἄσπρες ρώγες τῶν σπιτιῶν σου
νά αἰωροῦνται στὸ κενό.
Κι’ ἄλλοτε καὶ ποιῶν ἀγριοπουλιῶν φωλιά
φαντάζεις

τὸ σούρουπο σάν σέ τυλίγει.
Μοναδική
γι’ αὐτὴ σου τὴν ἀποκοτιά,
βιγλάτορας στὸ Πήλιο καὶ μπαλκόνι
χαίρεσαι.
Τί δὲ χαίρεσαι!...
Μέρες λιόχαρες
καὶ γαλανὰ ταξίδια
στά πλάτη τ’ οὐρανοῦ πού σέ τυλίγει.
Καὶ σχεδιάζεις
μὲ τὰ καράβια
πού στὸν Παγασιτικὸ ἀρμενίζουν.

Στὸ φεγγαρόφωτο ὄνειρεύεσαι,
βακχεύεσαι μὲ τὸ λιοπύρι
καὶ κάθε νύχτα ξαγρυπνᾷς
πάνω ἀπ’ τὰ ξεφαντώματα τῆς πόλης,
πού στά πόδια σου ξαπλώνει.
“Όλα σέ σένα περηφάνεια είναι.
Κι’ ἡ πεισματάρια γῆ σου
μὲ τὴ λειψή χλωρίδα.
Οἱ γκρεμοί.
Τὰ καλντερίμια σου,
(πού φτερωτὰ μονάχα βήματα
ταιριάζουν νὰ τὰ περπατᾶνε),
τῆς προσπάθειας δρόμοι
πού ἂν ἐπιμένεις στὴν κορφή σέ πᾶν.
Κι οἱ ἄνθρωποι σου
μὲ δύναμη κι’ ἀποκοτιά
παιδιά τῆς φύσης σου.
Πότε μὲ τ’ ἀλέτρι γεωργοί
καὶ πότε κλέφτες μὲ ντουφέκι,
ἀλύγιστοι στῆς φτώχειας τὴν ἀνάγκη,
ποτέ δὲν γονατίζουν.

“Όλα σέ σένα περηφάνεια.
Τὸ μαρτυροῦν μιὰ ἱστορία μακρυνῆ
κι’ οἱ ἀγῶνες γιὰ τὴ λευτεριά σου.
‘Αδούλωτη,
μπαρουτοκαπιτισμένη,
καὶ στὸ Τοῦρκο ἀφίλιωτη,
ἥρωες ἔχεις ἀναθρέψει.
Τῆ Μαργαρίτα,
τὸ Γατζόπουλο
καὶ τὸ πρωτοπαλληκαρο Στέργιο Μπασδέκη.
Καὶ τὶς ἄλλους
πού πολέμησαν καὶ πέσαν στὸ Σαρακινὸ,
βουνὸ τῆς Λευτεριάς
καὶ τῶν ἰδανικῶν μας.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ ΝΑΝΟΥ

Ἐγεννήθη εἰς Μακρυνίτσαν Βόλου, ὅπου καὶ ἐξέμαθε τὰ πρῶτα γράμματα. Τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς τῆς ἐπεράτωσεν εἰς τὸ γυμνάσιον Βόλου. Ἐνωρὶς ἠσχολήθη μὲ τὴν λογοτεχνίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἠ ἐμφυτὴ κλίσις τῆς ἔδωκε σημεῖα ἀξιολόγου ποιητικοῦ ταλέντου. Ἐδημοσίευσεν τὰς ποιητικὰς συλλογὰς: «Πηλιορείτικος αὐλὸς» καὶ «Ἰμέναιος». Εἶναι δὲ ἐκ τῶν ἀθροῦβων πνευματικῶν ἀνθρώπων, πού θεραπεύουν τὰς Μούσας πρὸς ἰδίαν ἱκανοποίησιν καὶ παραμυθίαν. Καταγίνεται ἐπίσης ἱκανοποιητικῶς καὶ μὲ τὴν δημοσιογραφίαν.

*

Ἄρχοντοπολιτεία.
Πρῶτη στὸ Πήλιο.
Μ’ ἐκκλησιᾶς γεμᾶτες πλοῦτος.
Μὲ μοναστήρια, ἀρχοντικά καὶ μὲ
βοϊκοκυραίους.

Καὶ τώρα ἀκόμη,
μέσ’ τῆ φτώχεια καὶ τὸ ξεπεσμό σου,
σημάδια φέρνεις ἀρχοντιάς.
Ἄδούλωτο πλανιέται πάντα
μέσ’ τὶς ἔρημες πλατεῖες
καὶ τὰ καλντερίμια
τῆς ἀφθαρσίας σου τὸ πνεῦμα
καὶ τῆς λεβεντιάς.

F I N A L E

ΛΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΣΣΑΒΕΤΗ

Γιὰ λίγο κύτταξε τὰ νούφαρα
Καὶ τὶς μανόλιες πού μεθύσανε τ’ ἀηδόνια
Γιὰ λίγο ἀκόμα κι’ ὕστερα θά φύγωμε
καὶ ξένους θά μᾶς βροῦν τᾶλλα πού θάρθουν χρόνια.
Καὶ θᾶσαι ἐλεύτερη χωρὶς τὰ λόγια μου
Κι’ οὔτε ἀπὸ καλωσύνη θάρχεσαι κοντὰ μου
Τὸ ἄργό μου βῆμα πειὰ ἀπὸ σένα ἀνάκουστο
Σὲ μένα θά μιλή γιὰ τὴ νεκρὴ χαρὰ μου.
Γιὰ λίγο ἀκόμα κύτταξε θά φύγωμε
Κι’ ὅπως τὶς ἄλλες μέρες θά σοῦ πῶ τὸ ἀντίο
Νά μοιάζῃ τάχα πὼς θά ξανασιμίζουμε
Σάν νά μὴν ἐκλείσει γιὰ πάντα τὸ βιβλίο.
Γιὰ λίγο ἀκόμα καὶ στὸ παραθύρι μας
θά γράψωμε καὶ τὴ στερνὴ πικρὴ σελίδα
Καὶ θά μιλή πὼς κάποτε μιὰν ἄνοιξι
Στὸ δρόμο τῆς χαρᾶς ξέσπασε ἡ καταγίγδα.